

Tillbaka till jorden

Vad tänker och hur känner en astronaut, som från rymden ser på vårt jordklot? Vi vet ganska mycket om detta, eftersom vid det här laget 350 astronauter eller kosmonauter varit där uppe och kunnat beskriva sina upplevelser.

När den värsta rymdsjukan var överstånden, blev flera så gripna, att de började skriva poesi. Att se det blåvita klotet sväva i den nattsvarta rymden gjorde dem så tagna, att de helst ville använda ett högtidligare språk än de annars brukade. En amerikan skriver så här:

"Jag såg en stor flod rinna från land till land utan att hejda sig.

Jag såg stora skogar över-skrida gränser. Och jag såg havet sträcka sig från kontinent till kontinent. Två ord gjorde sig påminda: Gemenskap och beroende. Vi är en enda värld."

En ryss upplevde det på liknande sätt:

"Det är inte viktigt vilket hav eller vilken stad du kan se förorenad. Eller i vilken skog i vilket land du ser en brand bryta ut. Eller vilken av kontinenterna, som drabbas av en orkan. Du vaktar över hela världen."

I rymdens tystnad behöver astronauter höra något. Musik har de med sig från jorden, både klassisk och modern. Men snart väljer de bort musik, som komponerats av människor. De spelar band med upptagningar av regnets smatter mot marken, havsbrus vid stranden, ljudet av forsande vatten eller vindens sus i trädens kronor. De känner ett starkt behov att höra jordens egen musik – ingen annan. Djupt inne i varje människa finns säkert miljoner band, som förenar oss med den jord, av vilken vi är komna.

Människa, mänsklighet. Det urgamla namnet för vårt släkte är Adám. Ordet är bildat av adhamá, som just betyder jord.

Flera astronauter har sagt ungefär så här: Om fler än vi fick se jorden från rymden, skulle världen kanske förändras. Man får en helhetssyn, som är omöjlig att glömma.

Vår framtid beror av om vi kan ta till oss något av den helhetssyn, som rymdens resenärer söker förmedla. En framtid värd namnet förutsätter, att allt fler förmår se och inse, att jorden är en helhet och en för alla människor gemensam angelägenhet.

Om astronauternas vittnesbörd kan fördjupa just den insikten, har de dyrbara rymdfärderna gjort mänskligheten nytta. Kanske leder rymdforskningen till sist tillbaka till jorden och ökar kärleken till den lilla planet, som blev vårt öde och gemensamma hem.

BN

**Årsmötet äger rum
söndagen den 11 maj
kl 13.00 på
Örjansgården.**